

РЕШЕНИЕ

№ 60

гр. Ямбол, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЯМБОЛ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Николай Ив. Кирков

при участието на секретаря М. М. П.
като разглежда докладваното от Николай Ив. Кирков Административно наказателно дело № 20242330200083 по описа за 2024 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалба на В. Т. Д. от гр.В*ЕГН:*****,подадена чрез процесуалния си представител адв. Ат.Р.-АК-Варна, против електронен фиш за налагане на наказание глоба, серия К №**** на ОД на МВР-Ямбол, с което на основание чл.189,ал.4,вр. чл.182,ал.1,т.4 от ЗДвП за нарушение на чл.21,ал.2, вр. ал.1от ЗДвП и е наложено административно наказание глоба в размер на 800 лв.

С жалбата се иска съда да отмени електронния фиш , тъй като при издаването му са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.Излага се ,че в атакуваният акт не било посочено мястото на нарушението и е налице противоречие между правната квалификация и фактическото описание в ЕФ.Според жалбоподателя не била налице и предпоставката,предвидена в чл.189,ал.4 от ЗДвП за издаване на ЕФ, тъй като нарушението е установено и заснето в присъствието на контролен орган, като се позовава на ТР № 1 от 26.02.2014. на ОСК на ВАС.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован не се явява.Процесуалния му представител адв.Р. също редовно призован не се явява.Представя писмени бележки и моли съда да отмени ЕФ като присъди направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна ОД на МВР-Ямбол, не изпраща представител в съдебното заседание.

С представените по делото писмени бележки от юрисконсулт Здр.Андонова се оспорва жалбата и се отправя искане същата да бъде оставена без уважение, а ЕФ да бъде потвърден като правилен и законосъобразен. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение

ЯРС, след като прецени събраните по делото доказателства, наведените в жалба доводи, възраженията и изразените становища на страните, прие за установена следната фактическа обстановка:

На 12.11.2023г. в 13,46 часа в с.Зимница общ.Стралджа на път I-7- км. 242+200 в посока от с.Зимница за п.в.“Петолъчката“, при ограничение на скоростта от 50 км. техническо средство- мобилна система за видеоконтрол на скоростта ATCC „ TFR1 –M/594 засякла и заснела движещ се със скорост 85 км/ч автомобил.“Рено Каджар“ с рег. № ***. Въпросното нарушение било записано на файл, който по късно бил прегледан от служители на сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР-Ямбол, които установили ,че заснетия автомобил е собственост на И. Т. Д. от гр.Варна и нарушението е извършено в условията на повторност в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ К ***

Техническото средство - мобилна система за видеоконтрол на скоростта ATCC „ TFR1 – M/594 , към датата на заснемане на нарушението било годно и калибрирано, видно от приложения Протокол за проверка и Удостоверение за одобрен тип средство за измерване .

За използването на техническото е съставен протокол с рег. № 814p-1415412.11.2023., в който е отразено, че заснемането е извършено в с.Зимница път I-7 км. 242+ в посока от с.Зимница към п. в. „Петолъчката

Горната фактическа обстановка се установява по категоричен начин от приобщените по делото веществени доказателствени средства- видеозапис и снимка на лек автомобил, „Рено Каджар“ с рег. № **** и писмените доказателства-справка, протокол за използване на автоматизирано техническо средство , протокол от проверка на мобилна система за видеоконтрол и удостоверение за одобрен тип средство за измерване ,ЕФ серия К 6445638 и справка за влизането му в сила.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалба е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН, подадена в преклузивния срок по ал. 2 от този текст, от легитимиран субект и при наличие на правен интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Административно-наказателното производство е проведено в рамките на сроковете по чл.34 от ЗАНН. Спазени са разпоредбите на чл.57 от ЗАНН и чл.189, ал.4 от ЗДП. В ЕФ са посочени териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените

разпоредби, размера на глобата, срока, сметката или мястото на доброволното ѝ заплащане. Всички тези реквизити се съдържат в процесния електронен фиш – мястото на извършване на нарушението е описано подробно, посочена е разрешената скорост, както и установената такава на движение на процесното МПС.

Противно на становището на жалбоподателя съдът счита, че в ЕФ е посочено мястото на извършване на нарушението, чрез описание на съответното населено място, посока на движение на автомобила и конкретния км от Републиканския път I-7, попадащ в пределите на населено място – с. Зимница, което достатъчно нарушителят да разбере в какво точно е обвинен.

Неоснователно е и възражението, че при наличието на използвана система за видеоконтрол, която не е стационарна, а мобилна и при наличието на контролни органи на мястото на извършване на нарушението, наказващият орган не е следвало да ангажира административно-наказателната отговорност на нарушителя, чрез съставяне на електронен фиш. Това е така, тъй като с изменението на нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП в сила от 08.07.2017 г. е предвидено, че отсъствието на контролните органи касае процедурата по издаване на самия фиш, а не предполага отсъствието на контролен орган при установяване и заснемане на нарушения с автоматизирано техническо средство или система, за които в последствие се издава ел. фиш за налагане на глоба, поради което и изложеното в ТР № 1/26.02.2014 г. по ТД № 1/2013 г. на ОС на ВАС не намира приложение при така действащата нормативна уредба.

От събраните по делото доказателства безспорно се установява извършеното административно нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Съгласно чл. 189, ал. 15 от Закона за движението по пътищата снимковия материал и видеозапис, изготвен с техническо средство или система, заснемаща или записваща датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, съставлява годно вещественно доказателствено средство в административно наказателния процес. На кадрите от снимковия материал и видео клипа се наблюдава ясно автомобила, визиран в ЕФ, чието разположение и посока на движение в момента на сработването на техническото средство, изключват всяко съмнение чия скорост е регистрирало АТСС.

В настоящия случай нарушението е установено с одобрен тип средство за измерване по Закона за измерванията, удостоверено с представения по преписката Протокол от проверка на мобилна система за видеоконтрол. Системата е работила на автоматичен режим, което е в съответствие с изискването на чл. 9 от Наредба № 81213-532 от 12.05.2015 г., която дава правомощия на служителя единствено еднократно да насочи уреда в контролираната посока, да го включи и извърши първоначални настройки. Същевременно, използването на мобилното АТСС на съответното място за контрол е удостоверено с протокол /приложение към чл. 10, ал. 1 от наредбата/, съставен от обслужващия го полицейският служител със съответната компетентност, в който изчерпателно са посочени релевантните обстоятелства – точното място на контрол и посоката, в която е осъществяван, въведения за контролирания участък скоростен режим, режима на измерване, началото и края на работната смяна и

номерата на първия и последния запис. Най-сетне спазен е и реда за използване на АТСС, като мястото за контрол е определено съгласно нормативните документи на МВР и същото е съобразено с интензивността на движение на път РПМ I-7- основна пътна артерия в посока „север-юг“, осигуряваща международния трафик на МПС от и за Република Турция, който се явява високо рисков участък от обслужвания от РУ-Стралджа участък.

Правилно ЕФ е бил издаден на жалбоподателя, тъй като съгласно чл.188, ал.1 от ЗДвП собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. ЕФ му е бил връчен по предвидения от закона ред и той имал възможността да се възползва от правото си по чл.188, ал.5 от ЗДвП да декларира, че МПС се управлява от друго лице, но не го е сторил.

При посочване на наказуемата скорост е съобразен и приспаднал толеранс от 3км/час от действително измерената скорост в полза на нарушителя. Основанието за приспадане на този толеранс следва от техническите характеристики на мобилната система и изрично е отразено в протокола от проверка, където под таблицата с измерените скорости изрично е посочено, че допустимата грешка при измерване на скоростта възлиза на +/-3км/час за скорости под 100 км/час. Въпросната редукция е извършена от наказващия орган и след приспадане на толеранс от 3км/час за наказуема скорост е приета стойност от 85 км/час, както е отразено в ЕФ. И при това положение, превишението на допустимата скорост от 50 км/час е с повече от 31 км/час, поради което правилно е наказващия орган е приложил разпоредбата на чл.182,ал.4 ,вр. ал.1,т 4.от ЗДвП,поставяща и допълнителен съставомерен елемент, а именно повторност на деянието,като е посочен е предходния ЕФ.

Разпоредбата на чл.182, ал.4,вр.ал.1,т.4 от ЗДвП в този случай предвижда наказание глоба в размер на 800лв. В случая наложеното наказание е в размер на предвиденото в чл.182, ал.4,вр.ал.1 ,т.4от ЗДвП и няма възможност за неговото изменяване, поради което се явява справедливо и съответно.

Настоящия съдебен състав намира за неоснователно възражението за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в неправилна материалноправна квалификация и приложението на две взаимоизключващи се разпоредби на чл. 21, ал. 1 и, ал. 2 от ЗДвП. Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП се отнася общо до избора на скорост на движение от страна на водача на ППС по съответния път, във или извън населено място, а чл. 21, ал. 2 от ЗДвП съдържа отделно и специално правило относно сигнализираната с пътен знак фиксирана максимална стойност на скоростта. Несъмнено в ел. фиш е прието словесно, ясно и точно, че водачът е нарушил чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, управлявайки лекия автомобил в населено място. Налице е наистина неправилно само цифрово пояснение за връзката на тази норма с чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, която е цитирана неправилно от АНО и е посочена първа в ЕФ, но това не е съществено процесуално нарушение, доколкото по никакъв начин не се е отразило на правото на защита на жалбоподателя. От обстоятелствата, описани словесно в електронния фиш е ясно, че в процесния пътен участък не се твърди, а и не е обективно въведено видно от доказателствата друго ограничение с пътен знак. Това не създава у наказаното лице съмнение относно обстоятелството коя е сочената и визирана от

АНО, като приложима и нарушена разпоредба, а освен това тази норма на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП е и изцяло и единствено кореспондираща с описаното нарушение, изразяващо се в неспазване на изискванията при избор на скорост при общо ограничение за движение в населено място, а не при конкретно по-ниско ограничение на скоростта въведено с пътен знак.

Единствено с оглед правомощията на съда и за абсолютна прецизност, следва да се отбележи, че допуснатото неправилно приложение на материалния закон може да бъде отстранено от въззивната инстанция по реда на чл. 63, ал. 2, т. 4, вр. с, ал. 7, т. 1 от ЗАНН, като се преквалифицира от такова по чл. 21, ал. 2, вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, в такова само по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като наказанието, което е предвидено в закона за същото е фиксирано и не следва да бъде редуцирано.

С оглед на изложеното и на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН вр. чл. 143, ал. 3 от АПК вр. чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН, искането на представителя на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно и следва да се уважи.

Съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. В случая за защита по дела по ЗАНН чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ предвижда възнаграждение от 80 до 120 лева. Производството по делото продължи в две съдебно заседание, без разпит на свидетели, не е с фактическа или правна сложност поради което следва да се присъди възнаграждение от 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 4, вр. с, ал. 7, т. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Електронен Фиш Серия К №**** на ОД на МВР-Ямбол, с което на В* Т. Д. от гр. Варна ЕГН:*****, на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП и е наложено административно наказание глоба в размер на 800 лв., като ПРЕКВАЛИФИЦИРА нарушението от такова по чл. 21, ал. 2, вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, в такова по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА на В* Т. Д. от гр. Варна ЕГН:***** да заплати на ОД на МВР-Ямбол сумата от 100 лв. представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Административен съд – Ямбол, в 14 - дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Ямбол: _____